

Mert kell egy hely...

„Mert kell egy hely, hol minden szólam hallható...” – éneklük immár 35 éve az 1988-as Vígszínház-beli bemutató óta *A padlás* szereplői mindenütt, ahol előadják az alkotói által félig mesének, félig musicalnek elnevezett darabot. Nagyváradon 31 év után, másodjára állították színpadra Presser Gábor (zene), Sztevanonity Dusán (dalszöveg) és Horváth Péter (szöveggönyv) mesemusicaljét, azt először 1992-ben láthatta itt a közönség, akkor Horányi László, idén pedig Tóth Tünde színművész rendezésében.

A történet valószínűleg mindenkinek ismerős: négy szellem, a Herceg (Tóth Ádám), a Kölyök (Ilyés Klaudia), Lámpás (Kocsis Gyula) és Meglőkő (Csatlós Lóránt) várja a Révészt (Nagy László Zsolt), aki kezdő lévén bonyaldalmakat okoz azzal, hogy elfoglalja

a rendőrök elől menekülő Barrabás B. Barrabás nevű gengszter testét. Sajnos a szereplők egy része, közöttük a gengsztert üldöző Detektív (Dimény Levente) és Üteg (Scurtu Dávid) csak a gengsztert látja, a benne rejtőző Révészt nem. A padlásra települt szellemeket is csak azok láthatják, akiknek a szívük tiszta, így a Rádiós (Sebestyén Hunor), Süni (Kocsis Anna), Mamóka (váltott szereposztásban Kovács Enikő és Molnár Júlia), de Robinson, a gép (Szotyori József) is észleli őket. Akinek esélye sincs arra, hogy megpillantsa a szellemeket, az Témüller, az önkéntes (Szabó Eduárd), a kapcsolataival hengegő, feljelentgető, áskálódó házmesterek őstípusa, aki csak akkor boldog, ha árthat valakinek. S mivel a musical félig mese, ő az, aki a darab végén elnyeri méltó büntetését, többek között „idő-

Fotó: Vigh László Miklós

Szigligeti Színház: „Nyisd ki, csukd be...”

sebb hölgyekkel való minősíthetetlen viselkedésért”. S mivel a darab félig mese, a jók elnyerik méltó jutalmukat, a szellemeket elviszi a Révész az örökre szépek honába, Rádiós pedig a technika csodái mellett észreveszi Sünit, a zeneakadémistát.

A történet tehát dióhéjban ennyi, Tóth Tünde rendezőnek pedig munkatársaival együtt sikerült nagyon szerethető módon színpadra állítani a darabot. A díszlet (Rákay Tamás), a jelmezek (Lokodi Aletta) és a zene egységes egészet alkotnak a koreográfiával (Kányádi György), és említést érdemel a zenei vezető, Brugós Anikó munkája is, hiszen sikerült elfeledtetni a közönséggel, hogy a szerepekben prózai színészeket látunk, nem musicalszínészeket. Az általunk látott második előadáson mindössze annyi volt a gond, hogy a zenei alap egyszer-kétszer picit hangosabban indult a kelleténél, ezt a gyermekbetegséget azonban valószínűleg kinövi, amint teljesen összeforr az előadás. A színészek ugyanis éppen *A padlással* bizonyították, hogy nagyobb hangterjedelmet igénylő zenés darabokban is helyt tudnak állni, a Szigligeti Társulat két új tagjának, Ilyés Klaudiának és Nagy László Zsoltnak pedig sikerült erősen indítania szigligetis pályafutását.

Visszatérve a produkcióra, a színpadon folyamatosan történik valami, szellemek mesélik el történetüket, vagy rejtőznek a sufniába, miközben vágyakoznak az örökre szépek bolygója után, majd megérkezik értük a kezdő Révész. A padláson bombát rejt el Barrabás, fellapozzák a Varázskönyvet (érdekesség, hogy ezt annak idején a bemutatóra Rubik Ernő, a bűvös kocka feltalálója készítette el), rendőrök tűnnek fel és el a gengszter nyomában,

kis híján megostromolják a padlást, és természetesen nem maradhat el a *Szilvásgombóc* s a többi, szomoróssabb-vidámabb, három és fél évtizede jól ismert dal, például az *Fényév távolság*, az *Örökre szépek*, az *Ég és föld között*, a *Rádióüzenetek*, a *Mit ér egy nagymama unokák nélkül*, az *Enyém a pálya*, vagy a *Nem szólnak a csillagok*.

Az előadás több okból is szerethető: például azért, mert egy pillanatra sem unalmas vagy akadozó, a történet pörög, a prózai és zenei részek zökkenőmentesen váltakoznak – még a dalok utáni taps sem törte meg a ritmust. Szerethetők a jelmezek is, az ezüstösen fénylő szellemek, a hétköznapi ruhát viselő emberek és Robinson, aki ma, a mesterséges intelligencia korában jóval több egyszerű robotnál, immár valóságos android, bár néha neki is szüksége van kritikus helyzetekben újratelepítésre... Szerethetők az emberek is, az unokára vágyó Mamóka, az idegen intelligencia után kutató Rádiós, vagy éppen a fülig szerelmes Süni is, akinek fellépése végül nemcsak megmenti a padlást, de felnyitja Rádiós szemét is arra, hogy a nemcsak a távoli csillagokon lehetnek fontos történések, hanem jóval közelebb is. Szerethető a darab az apró kikacsintások miatt is, hiszen hol másutt születhetett volna a nyolcadik bányásztörpe, mint Petrozsényban? S mi illene jobban egy hibaüzenet küldő robothoz, mint egy kék halált idéző képernyő? S végül, de nem utolsó sorban „mert kell egy hely”, ahol a jók a jutalmukat, a rosszak pedig a büntetésüket nyerik el, még akkor is, ha tudjuk: a való életben erre kevesebb az esély, mint egy félig mese, félig musicalben.

Fried Noémi Lujza